RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

15. december 1999 *

I de forenede sager T-33/98 og T-34/98,

Petrotub SA, Roman (Rumænien),

og

Republica SA, Bukarest (Rumænien),

ved advokat Alfred L. Merckx, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatkontoret Duro & Lorang, 4, boulevard Royal,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Stephan Marquardt, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe, Hamburg, og George M. Berrisch, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan og Viktor Kreuschitz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1), i det omfang forordningen vedrører sagsøgerne,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Potocki, og dommerne K. Lenaerts, C.W. Bellamy, J. Azizi og A.W.H. Meij,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. juli 1999,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Efter en klage indgivet i juli 1996 af Defense Committee of the Seamless Steel Tube Industri of the European Union offentliggjorde Kommissionen den 31. august 1996 i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 (EFT L 317, s. 1, herefter »grundforordningen«), en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT C 253, s. 26).

2 Ved en meddelelse offentliggjort samme dato gav Kommissionen meddelelse om indledningen af en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen og Kroatien (EFT C 253, s. 25). Denne fornyede undersøgelse er blevet gennemført sideløbende med ovennævnte undersøgelse, der er genstand for denne sag.

3 Ved skrivelse af 6. september 1996 underrettede Kommissionen det Associeringsråd, der blev oprettet i medfør af Europa-aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Rumænien på den anden side (EFT 1994 L 357, s. 1, herefter »Europa-aftalen«) om indledningen af proceduren.

4 Petrotub SA (herefter »Petrotu«b) og Republica SA (herefter »Republica«), der begge er hjemmehørende i Rumænien, fremstiller og eksporterer sømløse rør.

5 Den 9. oktober 1996, dvs. inden for den af Kommissionen fastsatte frist, fremsendte ovennævnte selskaber deres besvarelser af de spørgeskemaer, Kommissionen havde tilstillet dem som led i antidumpingundersøgelsen, med en skriftlig anmodning om en høring og om foreløbig og endelig fremlæggelse af oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 2.

6 Den 12. november 1996 fik de to selskaber lejlighed til at fremlægge deres synspunkter.

7 Den 10. oktober 1996 blev den omtvistede antidumpingprocedure drøftet på et møde i Associeringsudvalget, som bistår Associeringsrådet i henhold til Europa-aftalens artikel 110.

8 Kommissionen foretog et kontrolbesøg hos Petrotub den 3., 4. og 5. december 1996 og hos Republica den 6. og 7. december 1996.

9 Ved skrivelser af 17. marts 1997 anmodede Petrotub og Republica Kommissionen om, såfremt denne fandt, at der var tale om dumping, straks at henvise sagen til Associeringsrådet med henblik på at opnå en for begge parter acceptabel løsning i overensstemmelse med Europa-aftalens artikel 34, stk. 2. Kommissionen svarede herpå ved telefaxmeddelelse af 19. marts 1997, at den omtvistede antidumpingprocedure var blevet drøftet på et møde i Associeringsudvalget den 10. oktober 1996, hvor det var blevet fastslået, at alle formforskrifter var

overholdt i forhold til Rumænien. Kommissionen anførte ligeledes, at sagsøgernes anmodning ikke kunne tages til følge, og at den burde have været fremsat af de rumænske myndigheder.

10 Den 14. april 1997 fremsendte den rumænske regering en »note verbale« til Kommissionen med anmodning om, at Kommissionen, såfremt den måtte være af den opfattelse, at der var tale om dumping, henviste sagen til Associeringsrådet med henblik på at opnå en for begge parter acceptabel løsning.

11 Ved skrivelse af 22. maj 1997 meddelte Kommissionen Associeringsrådet, at den havde besluttet at pålægge midlertidig antidumpingtold. Kommissionen opfordrede Associeringsrådet til at stille forslag om tilsagn eller anmode om høringer om spørgsmål vedrørende antidumpingproceduren senest ti dage efter offentliggørelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 981/97 af 29. maj 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet (EFT L 141, s. 36, herefter »den midlertidige forordning«) med henblik på at finde frem til en endelig løsning, der var acceptabel for alle parter.

12 Kommissionen lagde ved nævnte midlertidige forordning en midlertidig antidumpingtold på 10,8% på de pågældende varer, der er omfattet af KN-kode 7304 10 10, 7304 10 30 og 7304 39 93 i den kombinerede nomenklatur for Den Europæiske Union, og som fremstilles og eksporteres af Petrotub og Republica.

13 Den 2. juni 1997 underrettede Kommissionen sagsøgerne om de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke deres eksport til Fællesskabet var blevet pålagt midlertidig told (herefter »den foreløbige underretningsskrivelse«).

14 Den 1. juli 1997 fremlagde Petrotub og Republica deres skriftlige bemærkninger til dumpingspørgsmålet (herefter »foreløbige bemærkninger om dumping«) og til skadesspørgsmålet (herefter »foreløbige bemærkninger om skade«).

15 Den 9. juli 1997 deltog sagsøgerne i en høring arrangeret af Kommissionen, og ved denne lejlighed fremlagde de hver især et skriftligt resumé af deres argumenter vedrørende dumping- og skadesspørgsmålene (herefter »resumé af argumenter om dumping« og »resumé af argumenter om skade«).

16 Den 19. august 1997 meddelte Kommissionen skriftligt sagsøgerne, at den havde til hensigt at anbefale, at der blev lagt en endelig antidumpingtold på 9,8% på sagsøgernes eksport til Det Europæiske Fællesskab. Bilag 1 til disse meddelelser indeholdt de endelige konstateringer vedrørende dumping, bilag 2 de endelige konstateringer vedrørende skade og bilag 3 de væsentligste punkter, der skulle indgå i et eventuelt tilsagn om at bringe dumpingen til ophør (herefter »den endelige underretningsskrivelse«).

17 Ved skrivelse af 21. august 1997 forelagde Kommissionen Associeringsrådet de oplysninger, der var indeholdt i de endelige underretningsskrivelser, og meddelte samtidig, at oplysningerne var blevet fremsendt til de rumænske myndigheder.

18 På et møde den 4. september 1997 meddelte Kommissionen Petrotub og Republica, at de afgivne tilsagn dels vedrørende det prisindeks, der var vedhæftet bilag III til den endelige underretningsskrivelse, dels vedrørende en øvre grænse for den afgiftsfrie import muligvis kunne accepteres.

19 Den 5. september 1997 fremlagde Petrotub og Republica skriftlige bemærkninger til de endelige konstateringer om dumping- og skadesspørgsmålene (herefter »de

endelige bemærkninger om dumping« og »de endelige bemærkninger om skade«). Samme dag forelagde de Kommissionen forslag til tilsagn angående priser.

20 På et møde den 12. september 1997 udtalte Kommissionen, at den eneste form for tilsagn, der kunne accepteres, var fastsættelse af toldfrie importlofter, som skulle pristalsreguleres. Petrotub og Republica ville kunne eksportere henholdsvis 9 000 tons og 2 000 tons uden pålæggelse af antidumpingtold. På eksport ud over disse mængder ville der blive lagt en antidumpingtold på 9,8%.

21 Efter yderligere korrespondance med Kommissionen tilbød Petrotub i skrivelse af 30. september 1997 og Republica i skrivelse af 27. oktober 1997 at afgive de tilsagn, Kommissionen havde foreslået på ovennævnte møde den 12. september 1997.

22 Den 24. oktober 1997 vedtog Kommissionen afgørelse 97/790/EF om godtagelse af tilsagn i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet og om ophævelse af afgørelse 93/260/EØF (EFT L 322, s. 63).

23 Ved Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren

vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«) pålagde Rådet varer fra Petrotub og Republica en antidumpingtold på 9,8% (artikel 1).

24 Ved den anfægtede forordnings artikel 2, sammenholdt med bilaget til forordningen, fritages import af varer, der fremstilles og eksporteres til Fællesskabet af Petrotub og Republica inden for rammerne af og under opfyldelse af betingelserne i de af disse selskaber afgivne tilsagn og uden at overskride de toldfrie importlofter, der er fastsat i de af Kommissionen godkendte tilsagn, fra den i artikel 1 fastsatte antidumpingtold.

Retsforhandlinger

25 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 23. februar 1998 har Petrotub og Republica anlagt disse sager, som er registreret under sagsnumrene T-33/98 og T-34/98.

26 Ved kendelse afsagt den 3. december 1998 af formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Kommissionen har dog ikke indgivet skriftlige indlæg.

27 Ved kendelse af 31. maj 1999 har formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling efter at have hørt parterne truffet bestemmelse om forening af sagerne T-33/98 og T-34/98 med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen, jf. artikel 50 i procesreglementet for Retten i Første Instans.

28 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og som led i sagens tilrettelæggelse opfordret Rådet til at besvare visse spørgsmål i retsmødet.

29 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 7. juli 1999.

Parternes påstande

30 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1 i den anfægtede forordning annulleres, for så vidt den vedrører sagsøgerne.

— Artikel 2 i den anfægtede forordning annulleres, for så vidt den vedrører sagsøgerne, og for så vidt der i denne artikel er fastsat ulovlige betingelser for fritagelsen af sagsøgernes import fra antidumpingtold.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

31 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

32 Ved telefaxmeddelelse af 6. juli 1999, som blev bekræftet i retsmødet, frafaldt sagsøgerne deres påstand om annullation af artikel 2 i den anfægtede forordning. Sagsøgerne fastholdt deres øvrige påstande, bl.a. påstanden om at pålægge Rådet sagens omkostninger, inklusive omkostningerne vedrørende påstanden om annullation af artikel 2 i den anfægtede forordning.

33 I retsmødet har Rådet nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Realiteten

34 De seks anbringender, der er fremført af én af sagsøgerne eller af begge sagsøgere til støtte for deres påstand om annullation af artikel 1 i den anfægtede forordning, vedrører tilsidesættelse af Europa-aftalens artikel 34 og utilstrækkelig begrundelse for anvendelsen af de i artikel 1 fastsatte formforskrifter i denne sag, tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 4, ved fastsættelsen af den normale værdi, tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 11, ved fastsættelsen af

dumpingmargenen, tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5, 6 og 7, ved afgørelsen af, om der foreligger skade, og endelig tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2, og af retten til at blive hørt samt utilstrækkelig begrundelse vedrørende dette punkt i den anfægtede forordning.

I — *Første anbringende: tilsidesættelse af Europa-aftalens artikel 34 og utilstrækkelig begrundelse*

Sammenfatning af parternes argumenter

35 Sagsøgerne har anført, at der i Europa-aftalens artikel 34, stk. 3, litra b), er fastsat to betingelser, der skal være opfyldt, før Fællesskabets institutioner ensidigt kan vedtage antidumpingforanstaltninger over for rumænske virksomheder.

36 For det første skal Kommissionen straks underrette Associeringsrådet om indledningen af en antidumpingprocedure. Sagsøgerne har erkendt, at Kommissionen i denne sag har opfyldt denne første forpligtelse i sjette betragtning til den anfægtede forordning.

37 For det andet skal Kommissionen som led i den foreløbige undersøgelse, der fører til fastsættelse af midlertidig told, og efter at have godtgjort, at der foreligger dumping, indbringe sagen for Associeringsrådet, således at dette får mulighed for at løse tvisten inden for 30 dage. Først i denne fase er det nødvendigt at finde en løsning inden for Associeringsrådets rammer. Før dette tidspunkt er der alene tale

om en påstand, der er fremsat af de klagende virksomheder, og som kan afvises af Kommissionen, når denne har afsluttet sin undersøgelse.

38 Denne fortolkning støttes af ordlyden af artikel 34, stk. 3, hvor der i litra b) og d) sondres mellem underretning af Associeringsrådet og sagens indbringelse for Associeringsrådet med henblik på dettes forudgående undersøgelse (kendelse afsagt af Rettens præsident den 26.8.1996, sag T-75/96 R, Söktas mod Kommissionen, Sml. II, s. 859, præmis 23, 24 og 25). I Europa-aftalens artikel 34, stk. 3, litra d), er der kun fastsat én undtagelse fra denne dobbelte forpligtelse, der påhviler Kommissionen. Undtagelsen finder anvendelse, når ekstraordinære omstændigheder nødvendiggør et øjeblikkeligt indgreb, der udelukker forudgående underretning, henholdsvis undersøgelse.

39 I modsætning til, hvad Rådet har hævdet, har procedurebestemmelserne i Europa-aftalens artikel 34, stk. 3, litra b), direkte virkning i henhold til de kriterier, Domstolen har fastlagt i sin dom af 26. august 1982 (sag 104/81, Kupferberg, Sml. s. 3641, præmis 22 og 23).

40 I denne sag, hvor proceduren blev indledt den 31. august 1996, og hvor den midlertidige told ifølge grundforordningens artikel 7, stk. 1, skulle indføres ikke senere end ni måneder efter denne dato, burde Kommissionen have indbragt sagen for Associeringsrådet senest den 30. april 1997 for at give parterne 30 dage til at nå en bilateral løsning, jf. Europa-aftalens artikel 34, stk. 3, litra b).

41 Trods sagsøgernes anmodning af 17. marts 1997 og de rumænske myndigheders »note verbale« af 14. april 1997 (præmis 9 og 10 ovenfor) indbragte Kommissionen faktisk ikke sagen for Associeringsrådet inden for den fastsatte frist,

førend den midlertidige antidumpingtold blev indført. Kommissionen underrettede alene ved skrivelse af 22. maj 1997 Associeringsrådet om dens beslutning af 21. maj 1997 om at indføre en sådan told. Sagsøgerne har anført, at denne undladelse gør ikke alene den midlertidige forordning, men også den anfægtede forordning ulovlig.

42 Endvidere er begrundelsen for den anfægtede forordning ikke fyldestgørende, idet det ikke er anført, heller ikke i sjette betragtning, hvorfor sagen ikke blev indbragt for Associeringsrådet i henhold til Europa-aftalens artikel 34, stk. 3, litra b).

43 Rådet har anført, at anbringendet om tilsidesættelse af Europa-aftalens artikel 34 må forkastes. For det første bevirker ulovligheden af den midlertidige forordning, som ifølge sagsøgerne er en følge af tilsidesættelsen af artikel 34, ikke, at den anfægtede forordning bliver ulovlig. For det andet blev sagen den 22. maj 1997 indbragt for Associeringsrådet, der således havde over 30 dage til at nå en tilfredsstillende løsning før udstedelsen af den anfægtede forordning. For det tredje er den fortolkning af Europa-aftalens artikel 34, sagsøgerne anlægger, urigtig, og for det fjerde har Europa-aftalens artikel 34 ikke direkte virkning.

Rettens bemærkninger

44 Ifølge Europa-aftalens artikel 30 kan en af parterne træffe foranstaltninger over for dumpingpraksis i overensstemmelse med bl.a. den interne lovgivning på de betingelser og efter de procedurer, der er fastsat i artikel 34, hvis relevante bestemmelser er affattet således:

2. »[...] Fællesskabet, henholdsvis Rumænien [giver], før det træffer de foranstaltninger [mod dumping] [...] Associeringsrådet alle relevante oplysninger med henblik på at nå en løsning, der er acceptabel for begge parter.

[...]

3. For anvendelsen af stk. 2 gælder følgende bestemmelser:

[...]

b) [...] underrettes Associeringsrådet om dumpingsagen, så snart den importerende parts myndigheder har indledt en undersøgelse. Bringes den pågældende dumpingpraksis ikke til ophør, eller er der ikke inden 30 dage efter sagens indbringelse for Associeringsrådet fundet nogen anden tilfredsstillende løsning, kan den importerende part træffe passende foranstaltninger.

[...]

d) Når ekstraordinære omstændigheder, der nødvendiggør et øjeblikkeligt indgreb, udelukker forudgående underretning, henholdsvis undersøgelse, kan Fællesskabet, henholdsvis Rumænien [...] straks indføre sådanne forebyggende og midlertidige foranstaltninger, som er strengt nødvendige for at afhjælpe situationen, og Associeringsrådet underrettes omgående.«

45 Det er i denne sag ubestridt, at Kommissionen ved skrivelse af 6. september 1996 underrettede Associeringsrådet om indledningen af den omtvistede antidumpingprocedure. Sagen blev efterfølgende også drøftet på mødet i Bruxelles den

10. oktober 1996 i det Associeringsudvalg, der er oprettet ved Europa-aftalens artikel 110 for at bistå Associeringsrådet.

46 I modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, stilles der i Europa-aftalens artikel 34, stk. 3, litra b), intet krav om, at Kommissionen skal indbringe sagen endnu en gang for Associeringsrådet før udstedelsen af den midlertidige forordning.

47 For at opfylde kravene i denne bestemmelse skal Fællesskabet give Associeringsrådet alle relevante oplysninger så betids, at Associeringsrådet har mulighed for at finde frem til en løsning, der er acceptabel for begge parter. Efter den ordning, der er indført ved grundforordningen, og som giver Rådet enebeføjelse til at vedtage endelige foranstaltninger, er det tilstrækkeligt, hvis disse oplysninger afgives senest 30 dage før udstedelsen af den endelige forordning.

48 Det fremgår klart af sagens akter, at Kommissionen senere, nemlig ved skrivelse af 22. maj 1997, underrettede Associeringsrådet om sin beslutning om at indføre midlertidig antidumpingtold. Kommissionen oplyste i skrivelsen Associeringsrådet om de forhold, den midlertidige forordning byggede på, og opfordrede Associeringsrådet til at foreslå tilsagn eller anmode om høringer vedrørende ethvert spørgsmål i forbindelse med den igangværende antidumpingprocedure med henblik på at nå en endelig løsning, der var acceptabel for alle parter. Ved skrivelse af 21. august 1997 forelagde Kommissionen de endelige oplysninger for Associeringsrådet.

49 Under disse omstændigheder fik Associeringsrådet, da den anfægtede forordning om indførelse af endelig antidumpingtold først blev udstedt den 17. november 1997, i alle tilfælde væsentligt mere end 30 dage til at søge at finde en løsning, der

var acceptabel for Fællesskabet og Rumænien, efter fremlæggelsen af alle relevante oplysninger med henblik herpå.

50 I modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet uden støtte i noget bevismateriale, indeholder den anfægtede forordning endvidere en tilstrækkelig begrundelse herfor i sjette betragtning, hvori det hedder, at Kommissionen ud over den oprindelige indbringelse af sagen omgående underrettede Associeringsrådet og forelagde det de oplysninger, den midlertidige forordning byggede på, og at konsultationerne med de eksporterende lande fortsatte under hele undersøgelsesforløbet med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning.

51 Heraf følger, at det første anbringende under alle omstændigheder må forkastes, uden at det er fornødent forudgående at behandle spørgsmålet om, hvorvidt Europa-aftalens artikel 30 kan påberåbes.

II — *Andet og tredje anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1 og 4, ved fastsættelsen af den normale værdi samt utilstrækkelig begrundelse*

52 Sagsøgerne har bestridt den fremgangsmåde, der er anvendt ved fastsættelsen af den normale værdi af samme vare i henhold til grundforordningens artikel 2. I denne forbindelse har de fremført hver sit anbringende, nemlig i sag T-33/98:

tilsidesættelse af artikel 2, stk. 4, og i sag T-34/98: tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1.

Andet anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1, samt mangelfuld begrundelse (sag T-34/98)

53 Det er Republica, der har fremført dette anbringende, som falder i to led. Republica har anført, for det første, at EF-institutionerne ved fastsættelsen af den normale værdi har taget hensyn til »lagersalg« på hjemmemarkedet, som ikke kan sidestilles med salg af samme vare, og for det andet, at EF-institutionerne burde have set bort fra salg på hjemmemarkedet som led i kompensationsaftaler, idet sådanne salg ikke kan betragtes som led i normal handel.

Første led i anbringendet: medregning af salg på hjemmemarkedet

— Sammenfatning af parternes argumenter

54 Sagsøgeren har anført, at det af grundforordningens artikel 2, stk. 1, fremgår, at EF-institutionerne ved fastsættelsen af den normale værdi på grundlag af indenlandske priser skal kontrollere, at disse priser er betalt i normal handel med ensartede varer. I denne sag burde EF-institutionerne uden at blive opfordret hertil af sagsøgeren have set bort fra »lagersalg«, da sådanne salg ikke er salg af samme vare.

55 Sagsøgerens »lagersalg« omfattede nemlig rør, der var »fremstillet på bestilling« (jf. punkt 4 i det af sagsøgeren udfyldte spørgeskema), og som på salgstidspunktet ikke opfyldte eller ikke længere opfyldte kvalitetskravene i henhold til STAS-normen, den rumænske standard for sømløse rør. »Lagersalg« kan omfatte resterne af en bestemt ordre på rør, som ikke har den krævede tolerance, eller rør med en tykkere væg end nødvendigt eller med defekter på den indvendige eller udvendige overflade. I modsætning til eksportvarer ledsages sådanne rør ikke af et kvalitetscertifikat. Som følge heraf sker »lagersalg« til priser, der er meget lavere end de normale priser, hvorfor salget ikke kan betragtes som led i en normal handel eller som et salg af samme vare. I undersøgelsesperioden udgjorde »lagersalgene« 44% af sagsøgerens samlede salg af sømløse rør af jern eller ulegeret stål.

56 Disse »lagersalg« har intet at gøre med salg »fra lager« (som også nævnes i punkt 4 i spørgeskemaet), dvs. salg af varer, der produceres kontinuerligt og sælges, når og hvis kunderne henvender sig. Sagsøgeren har erkendt, at virksomheden i den foreliggende sag i sin besvarelse af spørgeskemaet anførte, at dens salg på hjemmemarkedet var salg »på bestilling« og ikke »fra lager«. Dette har imidlertid ingen betydning. I modsætning til sagsøgerens »lagersalg« opfylder de varer, der sælges »fra lager«, ifølge spørgeskemaet de krævede produktionsnormer på samme måde som salg af varer »fremstillet på bestilling«.

57 Sagsøgeren har erkendt først at have rejst spørgsmålet om udelukkelse af »lagersalgene« under høringen den 9. juli 1997 og i den sammenfatning af argumenter vedrørende dumping, der blev fremlagt under høringen. Ikke desto mindre kan disse argumenter ikke betragtes som værende fremsat for sent, idet den eneste lovbestemte frist for, hvornår bemærkninger skal fremsættes for at blive taget i betragtning, er fristen i grundforordningens artikel 20, stk. 5.

58 Efter ovennævnte høring forelagde sagsøgeren den 14. juli 1997 Kommissionen en edb-udskrift vedrørende »lagersalg« i undersøgelsesperioden. Dette dokument

viser, at sagsøgeren klart gjorde Kommissionen opmærksom på, at de varer, der var på lager, og som var angivet på edb-udskriften med koderne N og Z, oprindelig skulle have opfyldt STAS-normerne, men at varerne alligevel ikke som følge af mindre fejl levede op til normen. Sagsøgeren har i sin skrivelse af 15. juli 1997 givet yderligere forklaringer vedrørende edb-udskriften og de anvendte koder.

59 Under alle omstændigheder måtte EF-institutionerne nødvendigvis have fået kendskab til problemet vedrørende »lagersalg« som følge af deres undersøgelser på stedet. Dette bekræftes af følgende kommissionsudtalelse på s. 2 i den foreløbige underretningsskrivelse af 2. juni 1997: »Virksomheden anførte i sit svar, at den havde eksporteret 2 041 tons af den pågældende vare til Fællesskabet. Undersøgelsen på stedet viste imidlertid, at en del af denne samlede mængde ikke kunne sammenlignes med varer solgt på hjemmemarkedet, idet den pågældende del bestod af rør uden kvalitetscertifikater.«

60 Af alle disse årsager er den anfægtede forordning behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, ligesom begrundelsen for forordningen er utilstrækkelig, for så vidt det deri anføres, at Kommissionen i intet af de af selskabet fremlagte dokumenter har kunnet konstatere nogen forskel mellem »salg fra lager« og andet salg, eller mellem salg med eller uden kvalitetscertifikater (19. betragtning, femte afsnit).

61 Rådet har for det første anført, at sagsøgerens anmodning om at holde virksomhedens »lagersalg« uden for beregningen af den normale værdi, er fremsat for sent, og for det andet, at sagsøgerens påstand om, at virksomhedens

»lagersalg« bør holdes uden for beregningen af den normale værdi, ikke har støtte i kendsgerningerne.

— Rettens bemærkninger

62 I grundforordningens artikel 2, stk. 1, første og andet afsnit, hedder det: »Den normale værdi fastsættes normalt på grundlag af de priser, der er betalt eller skal betales i normal handel af uafhængige kunder i eksportlandet. Når eksportøren i eksportlandet ikke fremstiller eller sælger samme vare, kan den normale værdi imidlertid fastsættes på grundlag af andre sælgeres eller producenters priser.«

63 Sagsøgerens påstand om, at virksomhedens lagervarer ikke er »samme vare« i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1, fordi de ikke opfylder STAS-normerne, eller fordi de ikke er forsynet med kvalitetscertifikater, støttes ikke af fyldestgørende beviser.

64 Det skal især bemærkes, at det eneste bevis, sagsøgeren har påberåbt sig såvel under den administrative procedure som for Retten, består i en edb-udskrift indeholdende en liste over virksomhedens »lagersalg« i undersøgelsesperioden. Dette dokument, hvori der henvises til STAS-normen for en lang række varer på lager, gør det ikke muligt ud fra sagsøgerens forklaringer om den liste, der er indeholdt i dokumentet, at konkludere, at de varer, der var på lager, ikke eller ikke længere var ledsaget af kvalitetscertifikater. Det kan heller ikke ud fra dokumentet fastslås, om varerne opfyldte STAS-normerne på salgstidspunktet.

65 Heraf følger, at klagepunktet vedrørende medregningen af »lagersalg« ikke kan tages til følge.

66 I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, har Rådet endvidere behørigt begrundet dette punkt i den anfægtede forordning i 19. betragtning til forordningen, hvor det anføres, at Kommissionen ikke har haft mulighed for at sondre mellem de forskellige former for salg.

67 Heraf følger, at andet anbringende, første led, må forkastes.

Andet led i anbringendet: medregning af salg på hjemmemarkedet som led i kompensationsaftaler

— Sammenfatning af parternes argumenter

68 Sagsøgeren har anført, at virksomhedens salg på hjemmemarkedet som led i kompensationsaftaler udgjorde ca. 24% af det samlede salg på hjemmemarkedet af den pågældende vare i undersøgelsesperioden. Kompensationsaftalerne er indført efter krav fra større kunder som f.eks. offentlige værker i Rumænien, og priserne i henhold til denne ordning, hvorom der ikke kan forhandles, er væsentlig lavere end de normale markedspriser. Disse salg burde derfor være holdt uden for beregningen af den normale værdi, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit.

69 Sagsøgeren har ikke nævnt disse salg i sin besvarelse af spørgeskemaet, fordi virksomheden aldrig er blevet anmodet om at tage stilling hertil. Sagsøgeren har erkendt, at spørgsmålet om salg i henhold til kompensationsaftaler blev rejst for første gang under høringen den 9. juli 1997 og i den sammenfatning af argumenter vedrørende dumping, der blev fremlagt ved denne lejlighed. Endvidere har Kommissionen i et bilag til ovennævnte sammenfatning fået

forelagt et dokument med titlen »Samlet værdi af kompensationsaftalerne«, hvori disse ordninger er opregnet. Sagsøgeren har herefter redegjort for dokumentets indhold i en telefaxmeddelelse sendt til Kommissionen den 21. juli 1997. Anmodningen om at holde salg på grundlag af kompensationsaftaler uden for beregningen af den normale værdi er dog ikke fremsat for sent i betragtning af den frist, der er fastsat i grundforordningens artikel 20, stk. 5.

70 I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, tilkommer det endvidere EF-institutionerne som led i undersøgelsen at efterprøve, om salget på hjemmemarkedet involverer kompensationsaftaler. Er dette tilfældet, er der en formodning for, at salg på hjemmemarkedet ikke har fundet sted i normal handel, medmindre EF-institutionerne kan fastslå, at priserne for de pågældende transaktioner ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.

71 Den anfægtede forordning er utilstrækkeligt begrundet, idet det i 19. betragtning til forordningen alene hedder, at »[det desuden blev] konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«, uden angivelse af, om EF-institutionerne som krævet efter grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, har undersøgt, om priserne ved salg i henhold til kompensationsaftaler er blevet påvirket.

72 Rådet har anført, at sagsøgerens krav om, at salg i henhold til påståede kompensationsaftaler skal holdes uden for beregningen, må forkastes, dels fordi

kravet er fremsat for sent, dels fordi sagsøgerens påstande ikke på nogen måde er godtgjort.

— Rettens bemærkninger

73 Grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, bestemmer følgende: »Transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundne eller at have en indbyrdes kompensationsaftale, kan kun anses for at finde sted i normal handel, og priserne for de pågældende transaktioner kan kun anvendes til fastsættelse af den normale værdi, hvis det fastslås, at de ikke er påvirket af dette afhængighedsforhold.«

74 Det står klart, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis eller anført nogen grund, der gør det muligt at konkludere, at de kompensationsaftaler, sagsøgeren har henvist til, og som er nævnt i dokumentet »Samlet værdi af kompensationsaftalerne« vedrørende salg i henhold til kompensationsaftaler i undersøgelsesperioden, har påvirket priserne for sådanne transaktioner som krævet af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit.

75 Rådet har endvidere, da sagsøgeren ikke har påvist det modsatte, i den anfægtede forordning givet en tilstrækkelig begrundelse for ikke at holde kompensationssalg uden for beregningen af den normale værdi, idet det i den anfægtede forordning hedder, at »[det desuden blev] konstateret, at kompensationssalg faktisk fandt sted i normal handel«.

76 Heraf følger, at begge led i det andet anbringende under alle omstændigheder må forkastes.

Tredje anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 4, og utilstrækkelig begrundelse (sag T-33/98)

Sammenfatning af parternes argumenter

77 Sagsøgeren (Petrotub) har anført, at EF-institutionerne overskred deres skønsbeføjelser ved fastsættelsen af den normale værdi og ikke har givet en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor de valgte at anvende det 20%-kriterium, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, ved afgørelsen af, om der har fundet salg sted i »betydelige mængder« til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne.

78 Det første kriterium, der er fastlagt i artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, og som indebærer, at den vejede gennemsnitlige salgspris skal sammenlignes med de vejede gennemsnitlige enhedsomkostninger, er det »normale« kriterium for, om der finder salg sted i betydelige mængder til priser under enhedsomkostningerne. Kriteriet blev indført for at gennemføre artikel 2.2.1 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (EFT L 336, s. 103, herefter »antidumpingkodeks 1994«), der som bilag 1A er vedføjet overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT L 336, s. 3). Det andet kriterium, der består i en kontrol af, at salg uden fortjeneste udgør mindst 20% af det salg, der anvendes som grundlag for fastsættelse af den normale værdi, kan fremover kun benyttes »som et alternativ«.

79 Anvendelsen i denne sag af 20%-kriteriet for at afgøre, om der har fundet ikke-fortjenstgivende salg sted i betydelige mængder på hjemmemarkedet, som kan holdes uden for beregningen af den normale værdi, medførte endvidere en udelukkelse af ikke-fortjenstgivende transaktioner i 17 ud af 24 varegrupper. Den normale værdi er derfor for 17 varegruppers vedkommende beregnet alene på grundlag af fortjenstgivende transaktioner, og for syv gruppers vedkommende på

grundlag af såvel fortjenstgivende som ikke-fortjenstgivende transaktioner. Anvendelse af det første kriterium ville derimod have givet et rimeligere resultat med en normalværdi, der er beregnet på grundlag af såvel fortjenstgivende som ikke-fortjenstgivende transaktioner i 18 ud af 24 varegrupper.

80 Da dette er et urimeligt resultat, udgør anvendelsen i denne sag af det andet kriterium i artikel 2, stk. 4, en tilsidesættelse af det proportionalitetsprincip, der er fastsat i EF-traktatens artikel 3 B (nu artikel 5 EF) (jf. Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 69 og 73).

81 Endvidere er den anfægtede forordning ikke tilstrækkeligt begrundet hvad angår valget af dette andet kriterium, og sagsøgeren har flere gange under den administrative procedure rejst indsigelse imod dette valg.

82 Rådet afviser sagsøgerens fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 4, tredje afsnit.

Rettens bemærkninger

83 I grundforordningens artikel 2, stk. 4, første afsnit, hedder det: »Salg af samme vare på eksportlandets hjemmemarked eller eksportsalg til et tredjeland til priser, der er lavere end produktionsomkostningerne (faste og variable) pr. enhed med et beløb til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, kan kun anses for ikke at have fundet sted i normal handel i

prismæssig henseende, og der kan kun ses bort herfra ved fastsættelsen af den normale værdi, hvis det fastslås, at sådanne salg har fundet sted i en længere periode i betydelige mængder og til priser, som ikke giver dækning for alle omkostninger inden for en rimelig periode.«

84 I artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, bestemmes det, at »salg til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, anses for at finde sted i betydelige mængder inden for en sådan periode, når det fastslås, at den vejede gennemsnitlige salgspris er lavere end de vejede gennemsnitlige enhedsomkostninger, eller at de solgte mængder til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, udgør mindst 20% af det salg, der anvendes som grundlag for fastsættelse af den normale værdi«.

85 Heraf følger, at der i grundforordningens artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, er fastsat to alternative kriterier for afgørelsen af, om salg til priser under enhedsproduktionsomkostningerne kan anses for at have fundet sted i betydelige mængder. Det fremgår udtrykkeligt af denne bestemmelse, hvilket indikeres af brugen af bindeordet »eller«, at det er tilstrækkeligt, at et af disse kriterier er opfyldt, for at sådant salg kan anses for at have fundet sted i betydelige mængder.

86 I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, er denne fortolkning ikke uforenelig med artikel 2.2.1 i antidumpingkodeks 1994, sammenholdt med fodnote 5 til artiklen, hvori det hedder, at »salg til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, finder sted i 'betydelige mængder', når myndighederne fastslår, at den vejede gennemsnitlige salgspris for de transaktioner, der tages i betragtning ved fastsættelse af den normale værdi, er lavere end de vejede gennemsnitlige enhedsomkostninger, eller at de solgte mængder til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, udgør mindst 20% af de solgte mængder som led i de transaktioner, der tages i betragtning ved fastsættelse af den normale værdi«.

87 Under disse omstændigheder var EF-institutionerne klart berettigede til at anvende det andet kriterium i grundforordningens artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, der består i en kontrol af, om salget til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne, udgør mindst 20% af det salg, der anvendes som grundlag for fastsættelse af den normale værdi.

88 Sagsøgeren har ikke bestridt, at dette kriterium er opfyldt for de 17 varegrupper, hvor det ikke-fortjenstgivende salg af Kommissionen blev holdt uden for beregningen af den normale værdi, for så vidt salget udgjorde 20% eller mere af det samlede salg.

89 Hvad angår sagsøgerens påstand om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forudsætter valget mellem de forskellige beregningsmetoder i en grundforordning, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, hvilket begrænser den prøvelse, Fællesskabets retsinstanser kan foretage på dette område, til en kontrol af, om den valgte metode er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, der forfølges (jf. Domstolens dom af 7.5.1987, sag 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861, præmis 21, og dommen i sagen NMB France m.fl. mod Kommissionen, præmis 72 og 73).

90 Formålet med grundforordningens artikel 2, stk. 4, er at definere den normale værdi af den pågældende vare for at afgøre, om der finder dumping sted, ud fra de priser, der betales i normal handel for samme vare i eksportlandet, hvilket indebærer, at der skal ses bort fra salg til priser, der er lavere end enhedsproduktionsomkostningerne plus salgs- og generalomkostninger, såfremt dette salg finder sted i betydelige mængder over en længere periode.

91 Den blotte omstændighed, der påberåbes af sagsøgerne, at anvendelsen af det 20%-kriterium, der er fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 4, tredje afsnit, indebærer udelukkelsen af transaktioner til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne i 17 ud af 24 varegrupper, indebærer ikke i sig selv, at dette

kriterium er åbenbart uhensigtsmæssigt i forhold til det mål, der forfølges, dvs. at fastsætte den normale værdi ved netop at udelukke alt ikke-fortjenstgivende salg, der har fundet sted i betydelige mængder over en længere periode. Dette viser blot, at for disse 17 varegruppers vedkommende har mindst 20% af salget fundet sted over en længere periode til priser, der er lavere end enhedsomkostningerne.

92 Endelig kan den anfægtede forordning ikke anses for at være utilstrækkeligt begrundet, idet det i tredje afsnit i 19. betragtning i det væsentlige fastslås, at Kommissionen på baggrund af grundforordningens artikel 2, stk. 4, og i betragtning af grundforordningens bestemmelser og institutionernes faste praksis ved fastsættelsen af den normale værdi finder, at tabsgivende salg skal holdes uden for beregningen af den normale værdi, når det pågældende salg udgør mere end 20% af det samlede salg på hjemmemarkedet.

93 Heraf følger, at tredje anbringende må forkastes.

III — *Fjerde anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 11 (sag T-33/98)*

94 Sagsøgeren (Petrotub) har henvist til grundforordningens artikel 2, stk. 11, som er affattet således:

»Under hensyntagen til de relevante bestemmelser om en rimelig sammenligning skal forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesperioden normalt fastslås på grundlag af en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransak-

tioner til Fællesskabet eller ved en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser ved salg til Fællesskabet, dvs. på grundlag af hver enkelt transaktion. En normal værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, kan dog sammenlignes med priserne for alle individuelle eksporttransaktioner til Fællesskabet, hvis der foreligger et eksportprismønster, som er meget forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder, og de i første punktum fastsatte metoder ikke i fuldt omfang vil afspejle den dumping, der finder sted. Dette stykke udelukker ikke anvendelsen af stikprøver i henhold til artikel 17.«

95 Petrotub har for det første anført, at EF-institutionerne ikke, som de er forpligtet til i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, har forklaret, hvorfor en sammenligning mellem den normale værdi, som er fastsat på grundlag af vejede gennemsnit, med priserne for alle individuelle transporttransaktioner i højere grad afspejler den dumping, der finder sted, end de normale metoder, for det andet, at EF-institutionernes vurdering af den dumping, der finder sted, bygger på faktorer, der falder uden for undersøgelsesperioden, og for det tredje, at EF-institutionerne ikke har påvist eksistensen af et eksportprismønster, der er forskelligt for forskellige købere eller perioder.

Den påståede manglende begrundelse for den valgte metode til beregning af dumpingmargenen

Sammenfatning af parternes argumenter

96 Sagsøgeren har anført, at EF-institutionerne for undtagelsesvis at kunne anvende metoden med sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit med priserne for alle individuelle transporttransaktioner til Fællesskabet i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, for hvert enkelt selskab skal forklare, hvorfor denne metode i højere grad afspejler det fulde omfang af den dumping, der finder sted, end ovennævnte normale metoder med en

sammenligning mellem to vejede gennemsnit eller mellem to transaktioner (de symmetriske metoder).

97 Sagsøgeren har anført, at artikel 2, stk. 11, som blev indføjet i grundforordningen for at implementere artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994, må fortolkes på baggrund af sidstnævnte artikel. Det fremgår af ordlyden af artikel 2.4.2, at metoden med sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og eksportpriserne på grundlag af hver enkelt transaktion alene kan anvendes, såfremt der ved anvendelsen af en af de to normale metoder ikke kan tages behørigt hensyn til forskellene i eksportprismønstrene for forskellige købere, regioner eller perioder, og såfremt det forklares, hvorfor der ikke kan tages hensyn til disse forskelle, når det er de sædvanlige metoder, der anvendes. I denne sag er der ikke givet nogen sådan forklaring i den anfægtede forordning.

98 Endvidere har EF-institutionerne ikke godtgjort, at det fulde omfang af sagsøgerens dumping ikke vil blive afspejlet i sagsøgerens situation, såfremt de normale metoder for beregning af dumpingmargenen anvendes.

99 Sagsøgeren har i replikken anført, at EF-institutionerne også har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 11, ved alene at have sammenlignet den første af de to symmetriske metoder med den tredje metode, der består i at sammenligne den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit med priserne for de individuelle eksporttransaktioner, og ikke sammenlignet den anden symmetriske metode med denne tredje metode. Heraf følger, at institutionerne ikke har påvist, at anvendelsen af de to symmetriske metoder for beregning af dumpingmargenen ikke gør det muligt i fuldt omfang at afspejle den dumping, der finder sted.

100 Ifølge Rådet er sagsøgerens argumenter baseret på artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 hverken blevet fremført under undersøgelsen eller i stævningen. Argumenterne kan derfor i henhold til artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement ikke admitteres. Det samme gælder argumentet om, at EF-institutionerne burde have sammenlignet individuelle normale værdier med individuelle eksportpriser og taget stilling til, om denne sammenligning afspejler den dumping, der faktisk har fundet sted, og argumentet om, at det tilkommer EF-institutionerne at forklare, hvorfor det er umuligt at tage behørigt hensyn til forskellene i eksportprismønstrene, når de to normale metoder anvendes.

101 Disse argumenter er under alle omstændigheder ubegrundede. Det fremgår klart af første punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 11, at EF-institutionerne kan vælge én af de to normale metoder, der henvises til. EF-institutionerne råder i denne forbindelse over et skøn og anvender sjældent metoden med en sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser, idet denne metode i almindelighed betragtes som uanvendelig og vilkårlig.

102 I henhold til artikel 2, stk. 11, andet punktum, er det endvidere tilstrækkeligt for EF-institutionerne at påvise, at der er forskelle i eksportprismønstrene, og at den normale metode, der i første omgang er blevet anvendt, ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted, for at kunne anvende den tredje metode. Denne fortolkning er helt i overensstemmelse med artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994.

103 EF-institutionerne er ikke forpligtet til at forklare, hvorfor der ikke kan tages tilstrækkeligt hensyn til forskelle i eksportprismønstrene, når en af de to første metoder anvendes. Den omstændighed, at disse normale metoder ikke gør det muligt at afdække det fulde omfang af den dumping, der finder sted, udgør den forklaring, der kræves i henhold til artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994.

Rettens bemærkninger

104 Sagsøgeren har i sin stævning klaget over, at EF-institutionerne bl.a. i strid med artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 ikke har forklaret, hvorfor en sammenligning mellem den normale værdi beregnet som et vejet gennemsnit og de individuelle eksportpriser i højere grad afspejler det fulde omfang af den dumping, der finder sted, end de symmetriske metoder.

105 Selv om bestemmelserne i grundforordningen ifølge fast retspraksis skal fortolkes på baggrund af antidumpingkodeks 1994 (Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 30, 31 og 32), er antidumpingforanstaltninger alene undergivet grundforordningens bestemmelser. Den i artikel 2.4.2 i antidumpingkodeks 1994 fastsatte forpligtelse til at forklare, hvorfor de symmetriske sammenligningsmetoder ikke fuldt ud kan afdække den dumping, der finder sted, udgør derfor ikke som sådan en regel, der skal anvendes, og grundforordningens artikel 2, stk. 11, indeholder helt klart ikke nogen særlig forpligtelse til at give en sådan forklaring.

106 Såfremt dette anbringende skal forstås således, at sagsøgeren hævder, at begrundelsen for den anfægtede forordning er mangelfuld, bemærkes imidlertid, at den begrundelse, som kræves i henhold til EF-traktatens artikel 190 (nu artikel 253 EF), klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres kontrol. Rækkevidden af begrundelsespligten skal vurderes i forhold til den sammenhæng, hvori forordningen indgår, og den procedure, inden for hvis rammer forordningen er udstedt, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. senest Rettens dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme Industry mod Rådet, Sml. II, s. 3089, præmis 141).

107 I denne sag skal begrundelsen for den anfægtede forordning især vurderes i forhold til de oplysninger, der er givet sagsøgeren, og sagsøgerens bemærkninger til den sammenligningsmetode, der skal anvendes under den administrative procedure ved fastsættelsen af dumpingmargenen.

108 Kommissionen har i 28. betragtning til den midlertidige forordning anført følgende:

»Den vejede gennemsnitlige normale værdi for hver varegruppe blev sammenlignet med de justerede individuelle eksportpriser i overensstemmelse med artikel 2, stk. 11, i grundforordningen. Dette var nødvendigt for at afspejle dumpingens fulde omfang, da der var tale om et eksportprismønster, som var meget forskelligt for de forskellige kunder og regioner.« Kommissionen fastholdt dette synspunkt i den foreløbige underretningsskrivelse af 2. juni 1997.

109 Sagsøgeren har i sine foreløbige bemærkninger om dumping af 1. juli 1997 og under høringen den 9. juli 1997 bestridt dette synspunkt og anført, at Kommissionen burde have anvendt den symmetriske metode, hvor den vejede gennemsnitlige normale værdi sammenlignes med de vejede gennemsnitlige priser for hele Petrotub's eksport til Fællesskabet. Sagsøgeren har endvidere i sin skrivelse af 11. juli 1997 hævdet, at en sammenligning mellem den vejede gennemsnitlige normale værdi og det vejede gennemsnit af priserne for alle eksporttransaktioner til Fællesskabet faktisk giver en dumpingmargen, der er væsentlig lavere end den, der opnås efter Kommissionens metode.

110 Kommissionen har i den endelige underretningsskrivelse af 19. august 1997 anført, at eksportprismønsteret i Petrotub's tilfælde var meget forskelligt i de

forskellige perioder (fra august 1995 til april 1996 og fra maj 1996 til august 1996). Kommissionen har påpeget, at for alle rumænske virksomheder under ét er der så stor forskel mellem den dumpingmargen, der opnås ved at sammenligne to vejede gennemsnit, og den, der opnås ved at sammenligne et vejet gennemsnit med individuelle transaktioner, at det kan konkluderes, at den første af disse metoder ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted.

111 Sagsøgeren har i sine endelige bemærkninger om dumping af 8. september 1997 anført, at dumpingmargenen bør beregnes ved at sammenligne to vejede gennemsnit.

112 Rådet har i 22. betragtning til den anfægtede forordning fastslået følgende:

»Et selskab gjorde gældende, at beregningen af dumpingmargenen ikke burde foretages på grundlag af en sammenligning mellem vejede gennemsnitlige normale værdier og justerede eksportpriser for hver varegruppe og på grundlag af de enkelte transaktioner, men på grundlag af vejede gennemsnit af begge størrelser.

Denne påstand afvistes efter en ny undersøgelse af den metode, der var benyttet for alle rumænske selskaber, og det konstateredes, at:

— For ét selskab var dumpingmargenen den samme uanset den benyttede metode, da alle eksporttransaktioner fandt sted til dumpingpriser.

— For tre selskaber konstateredes der et eksportprismønster, som var meget forskelligt for forskellige bestemmelsessteder eller perioder.

I betragtning af ovenstående og i overensstemmelse med artikel 2, stk. 11, i grundforordningen anvendtes med henblik på den endelige afgørelse den metode, hvorved der foretages en sammenligning mellem den vejede gennemsnitlige normale værdi for en periode og de individuelt justerede eksportpriser for hver enkelt transaktion.«

113 I den anfægtede forordning forklares det således, hvorfor EF-institutionerne besluttede at anvende det kriterium, der består i at sammenligne den vejede gennemsnitlige normale værdi med priserne for de enkelte eksporttransaktioner.

114 Under disse omstændigheder og i mangel af en specifik kritik fra sagsøgeren under den administrative procedure, som i givet fald kunne nødvendiggøre en mere detaljeret begrundelse (jf. Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Kommissionen, Sml. II, s. 2681, præmis 90 og 118), kan den anfægtede forordning ikke anses for at være utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår EF-institutionernes anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 11.

115 Hvad angår sagsøgerens klage over, at EF-institutionerne alene har undersøgt den første symmetriske metode (sammenligning mellem to vejede gennemsnit) og ikke kontrolleret, om den anden af de symmetriske metoder, der er omhandlet i grundforordningens artikel 2, stk. 11 (sammenligning mellem den individuelle normale værdi og de individuelle eksportpriser), ikke i fuldt omfang afspejler den dumping, der finder sted, finder Retten, at dette er et særskilt anbringende, som først er blevet fremsat i replikken. I henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, kan dette anbringende derfor ikke admitteres.

116 Endelig fremgår det klart af det ovenfor anførte, at de sammenligningsmetoder, der er anvendt for at afgøre, om der har fundet dumping sted, i modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, er blevet anvendt individuelt over for hver enkelt af de fire rumænske eksportselskaber.

117 Heraf følger, at første led i fjerde anbringende ikke kan tages til følge.

Påstanden om, at faktorer, der ligger uden for undersøgelsesperioden, er taget i betragtning

118 Sagsøgeren (Petrotub) har anført, at Kommissionen i den endelige underretningsskrivelse har anført, at den har gennemgået priserne for den pågældende vare over en periode på ni måneder (fra august 1995 til april 1996). Ved at inkludere august måned 1995 i denne periode har EF-institutionerne tilsidesat artikel 2, stk. 11, ifølge hvilken de alene kan fastslå forekomsten af dumpingmargener i undersøgelsesperioden, som i denne sag løb fra den 1. september 1995 til den 31. august 1996.

119 Rådet har protesteret og erklæret, at henvisningen til august 1995 blot er en sekretærfejl.

120 Da sagsøgeren ikke har fremlagt bevis for, at august 1995 var inkluderet i ovennævnte undersøgelsesperiode og har erkendt, at virksomheden ikke har forelagt Kommissionen nogen oplysninger om priserne i august 1995, er der intet i de dokumenter, der er forelagt Retten, der støtter det synspunkt, at EF-

institutionerne har medregnet priserne for den pågældende vare i august 1995, dvs. uden for undersøgelsesperioden, der løb fra den 1. september 1995 til den 31. august 1996, jf. niende betragtning til den anfægtede forordning.

121 Andet led i fjerde anbringende må derfor forkastes.

Påstanden om, at der ikke er bevis for et eksportprismønster, som er forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder

Sammenfatning af parternes argumenter

122 Ifølge Petrotub har EF-institutionerne ikke påvist et eksportprismønster, der er forskelligt for forskellige købere, regioner eller perioder. I den endelige underretningsskrivelse konkluderede Kommissionen, at der var store forskelle mellem eksportprismønstrene i perioden fra august 1995 til april 1996 og fra maj 1996 til august 1996. Kommissionen har ikke forklaret, hvorfor den har valgt at sammenligne en periode på ni måneder med en periode på fire måneder.

123 Hertil kommer, at det kun for 40 af de 148 varer, der er undersøgt af Kommissionen, og som ifølge bilag 2 til den endelige underretningsskrivelse blev solgt i de to ovennævnte perioder, har været muligt at afgøre, om der har været en forskel i eksportprismønstret i de to perioder. Disse varer udgjorde imidlertid under 30% af sagsøgerens samlede eksport. Endvidere kunne der for størstedelen af disse 40 varer ikke konstateres væsentlige prisforskelle fra den ene periode til den anden. Endelig afspejlede sagsøgerens priser blot de herskende markedstendenser.

124 Rådet har anført, at der klart er konstateret forskelle i eksportprismønstrene for de forskellige perioder, idet 36 af de 40 varer, der blev solgt i de to pågældende perioder, blev solgt til højere priser i den anden periode.

Rettens bemærkninger

125 Ifølge sagens akter har EF-institutionerne i denne sag konstateret forskellige prismønstre for forskellige perioder ud fra en sammenligning af priserne for de 40 varer, der blev solgt af sagsøgeren i begge de ovennævnte perioder. Af den liste over priserne, der er indeholdt i bilag 2 til den endelige underretningsskrivelse, fremgår det, at 36 af varerne blev solgt til væsentlig højere priser i den anden periode end i den første periode, idet der i de fleste tilfælde var tale om forskelle på 10% eller derover.

126 EF-institutionerne kan ikke kritiseres for at have sammenlignet de priser, der blev betalt i en periode på ni måneder, med priserne betalt i en periode på fire måneder. Da en sådan sammenligning har til formål at godtgøre, om eksportvirksomhederne har anvendt målpriser, der kan tilsløre en dumpingpraksis i en eller anden bestemt periode, råder EF-institutionerne over et vidt skøn med hensyn til, hvilke perioder der skal indgå i undersøgelsen som led i en vurdering af komplekse økonomiske forhold. Retten finder det i denne sag ikke bevist, at valget af de pågældende perioder har kunnet forvrænge sammenligningen af de pågældende priser.

127 Endelig er der ikke fremført nogen beviser overhovedet til støtte for sagsøgerens argument om, at prismønstret afspejler markedstendenser. Under alle omstændigheder modsiges dette argument af den omstændighed, at der for én af de rumænske eksportører ikke blev konstateret forskellige prismønstre for forskellige perioder, ligesom der, som understreget af Rådet, heller ikke blev konstateret prisforskelle med hensyn til eksporten fra Slovakiet.

128 Heraf følger, at samtlige tre led i fjerde anbringende må forkastes.

IV — *Femte anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5, 6 og 7*

129 Dette anbringende, der vedrører konstateringen af, om der foreligger en skade, omfatter to led. Det første led må opfattes som en påstand om, at den anfægtede forordning er en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5 og 6, idet førstnævnte forordning er behæftet med faktiske fejl og åbenbare skønsfejl og er utilstrækkeligt begrundet for så vidt angår situationen for EF-erhvervsgrenen. Sagsøgerne har i det andet led anført, at EF-institutionerne har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 7, ved ikke at tage hensyn til virkningerne af andre faktorer end dumpingimporten.

Første led: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5 og 6

Sammenfatning af parternes argumenter

130 Sagsøgerne har anført, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6, der er affattet således:

»Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne

forordning. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.«

131 Sagsøgerne har i deres replikker anført, at deres klagepunkter ikke som hævdet af Rådet er en sammenblanding af konstateringen af en skade og analysen af en årsagsforbindelse, men derimod vedrører første trin i den skadevurdering, der er indeholdt i den anfægtede forordning, nemlig en gennemgang af situationen for EF-erhvervsgrenen. Da EF-institutionerne ikke som krævet i grundforordningens artikel 3, stk. 6, har påvist, at erhvervsgrenen har lidt skade, ud fra en beskrivelse af situationen for denne erhvervsgren, var det ikke nødvendigt for sagsøgerne at beskæftige sig særligt med spørgsmålet om årsagsforbindelse.

132 Sagsøgerne har herefter for det første tilbagevist påstanden i 56. betragtning til den anfægtede forordning om, at de ikke har anfægtet de resultater, der er anført i forordningen om midlertidig told vedrørende EF-erhvervsgrenens situation, og som er gengivet i 57.-61. betragtning til den anfægtede forordning.

133 Rådet har ved at fremsætte denne påstand misligholdt sin forpligtelse til en omhyggelig sagsbehandling og tilsidesat princippet om god forvaltningsskik. Endvidere er den anfægtede beslutning utilstrækkeligt begrundet hvad angår EF-erhvervsgrenens situation. Ud fra begrundelsen er det ikke muligt for hverken sagsøgerne eller Retten at afgøre, om institutionerne har taget hensyn til sagsøgernes bemærkninger til dette spørgsmål. En sådan mangel på begrundelse kan ikke afhjælpes under sagens behandling.

134 Sagsøgerne har herefter bestridt institutionernes konstateringer vedrørende EF-erhvervsgrenens situation. Sagsøgerne har successivt gennemgået konstateringerne om kapacitet, produktion, salgsvolumen og rentabilitet.

135 For det første er EF-institutionernes konstateringer vedrørende kapacitet i 57. betragtning til den anfægtede forordning behæftet med faktiske fejl. Sagsøgerne har bl.a. henvist til, at de fleste af de 11 produktionsanlæg (som tegnede sig for ca. en fjerdedel af den samlede produktionskapacitet i Fællesskabet for den pågældende vare), som ifølge 57. betragtning indstillede produktionen mellem 1992 og undersøgelsesperioden, enten ikke havde indstillet deres produktion, men tværtimod fornyet deres produktionsanlæg (Dalmine (Arcore), 1992: 95 000 tons, Mannesmann (Mülheim), 1992: 350 000 tons, Tubacex (Amurrio), 1993: 60 000 tons og Tubos Reunidos (Amurrio), 1994: 50 000 tons), eller var blevet overtaget af andre producenter (Seta (Roncadelle), 1992: 100 000 tons) eller endelig havde indstillet produktionen som led i en ordning med støtte til fabrikslukninger (ATM (Bari), 1995: 35 000 tons) ifølge oplysninger fra de europæiske producenter, som de selv har offentliggjort i »Metal Bulletin« eller i værket »Pipe and Tube Mills of the World with Global Technical Data, 1997«.

136 Selv om det var umuligt at tage hensyn til ovennævnte bevismateriale, der er fremlagt af sagsøgerne, støttes EF-institutionernes påstande om fabrikslukninger ikke af noget bevis, navnlig ikke hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt de tal, beviserne bygger på, alene vedrører den pågældende vare. Institutionernes konstateringer om kapacitet er derfor åbenbart fejlagtige.

137 For det andet er produktionstallene for EF-erhvervsgrenen (57. betragtning til den anfægtede forordning) væsentlig lavere end produktionstallene fra Fællesskabets producenter, som sagsøgerne har fremlagt i de foreløbige bemærkninger om skade (tabel 5, s. 9), og som er baseret på et dokument af 19. september 1996 fra det tyske Stahlrohrverband. Endvidere henviser tallene i ovennævnte betragtning i

modsætning til, hvad Rådet har hævdet, uden dog at fremlægge beviser herfor, også til EF-erhvervsgrenens samlede produktion og ikke blot til produktionen af den pågældende vare.

138 Hvad angår salget, som i henhold til 58. betragtning til den anfægtede forordning faldt fra 781 770 tons i 1992 til 775 721 tons i 1995 og til 722 042 tons i løbet af undersøgelsesperioden, hedder det udtrykkeligt i denne betragtning, at de citerede tal vedrører »EF-producenternes salg« og ikke blot salg af den pågældende vare. Disse tal »modsiges tilsyneladende« af oplysninger i artiklen »Seamless changes transform the European scene«, der blev offentliggjort i »Metal Bulletin«, april 1996, og ifølge hvilken salget af sømløse rør alene fra Dalmine oversteg 700 000 tons i 1994. Tendensen til et konstant faldende salg, som afspejles i de i 58. betragtning nævnte tal, modsiges endvidere af de stigende omsætningstal, der er angivet af EF-producenterne i den ikke-fortrolige udgave af klagen.

139 Hvad for det tredje angår rentabilitet modsiger den anfægtede forordning (60. betragtning) den midlertidige forordning (57. betragtning), ligesom den anfægtede forordning ikke bygger på nogen klare beviser og desuden er behæftet med en åbenbar skønsfejl. Den anfægtede forordning, hvor der blot nævnes et fald i tabet især baseret på den negative rentabilitetssats på 0,7%, der blev registreret i undersøgelsesperioden, stemmer ikke overens med konstateringen i den midlertidige forordning, nemlig at EF-erhvervsgrenens rentabilitet delvis som følge af prisstigninger nåede nulpunktet i de første otte måneder af 1996, dvs. de første otte måneder af undersøgelsesperioden.

140 Endvidere bekræfter tallene fra EF-producenterne, at salget gav overskud. Således hedder det i ovennævnte artikel fra »Metal Bulletin« fra april 1996, at Vallourec Industries (Frankrig), en af de største producenter af sømløse rør i Den Europæiske Union, igen havde overskud i 1995. Det samme gælder Dalmine i

1992, 1994 og 1995 ifølge artiklen »Dalmine goes private« i det samme nummer af »Metal Bulletin«.

141 Desuden har EF-institutionerne peget på økonomiske tab som en af de faktorer, der har skadet EF-erhvervsgrenen (62. betragtning til den anfægtede forordning), men de har ikke som krævet i grundforordningens artikel 3, stk. 6, påvist, at de økonomiske tab er forvoldt af import fra de lande, der er genstand for undersøgelsen.

142 Endelig har sagsøgerne klaget over, at undersøgelsen af spørgsmålet om den forvoldte skade omfattede perioden fra januar 1992 til slutningen af undersøgelsesperioden (niende betragtning til den anfægtede forordning), mens undersøgelsesperioden kun løb fra den 1. september 1995 til den 31. august 1996.

143 I denne forbindelse er den anfægtede forordning ifølge sagsøgerne utilstrækkeligt begrundet, idet EF-institutionerne ikke har givet nogen begrundelse for det første for at lade undersøgelsen af skadesspørgsmålet omfatte en længere periode end undersøgelsesperioden, og for det andet for at vælge 1992 som starten på denne længere periode (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 87). En sådan begrundelse er nødvendig i denne sag, idet, når bortses fra 1995 (et år, hvor sektoren for sømløse rør var ramt af en global depression), alle relevante tal i 57.-60. betragtning til den anfægtede forordning viser, at situationen for EF-erhvervsgrenen forbedredes i 1994 og 1995, og at rentabilitetsnulpunktet blev nået i de første otte måneder af 1996.

144 Rådet har afvist disse argumenter og især anført, at klagepunkterne vedrørende konstateringerne i den anfægtede forordning savner ethvert grundlag.

Rettens bemærkninger

145 Før gennemgangen af første led i femte anbringende findes det hensigtsmæssigt at klarlægge anbringendets rækkevidde. Selv om sagsøgerne kun udtrykkeligt har anført, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 6, fremgår det klart af ordlyden af sagsøgernes indlæg, at de finder den anfægtede forordning behæftet med faktiske fejl og utilstrækkeligt begrundet med hensyn til analysen af EF-erhvervsgrenens situation.

146 I denne sammenhæng har sagsøgerne ved at fastholde, at de pågældende institutioner selv ikke med støtte i alle relevante beviser vedrørende EF-erhvervsgrenens situation, som er anført i grundforordningens artikel 3, stk. 6, har kunnet påvise, at erhvervsgrenen har lidt skade, tilstrækkelig klart angivet, hvilke retsprincipper de påberåber sig, hvorfor det var unødvendigt i stævningen at påberåbe sig artikel 3, stk. 2 og 5, som mere specifikt vedrører evalueringen af EF-erhvervsgrenens situation.

147 Under disse omstændigheder må første led i femte anbringende opfattes som en påstand om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5 og 6.

148 Retten skal herved for det første bemærke, at sagsøgerne har bestridt Kommissionens foreløbige konklusioner vedrørende EF-erhvervsgrenens situation i deres foreløbige bemærkninger om skade og i den sammenfatning af deres argumenter om skade, der blev forelagt Kommissionen under høringen den 9. juli 1997, og at sagsøgerne i deres endelige bemærkninger om skade har bekræftet deres holdning til dette spørgsmål, som de nærmere har beskrevet i deres foreløbige bemærkninger.

149 Heraf følger, at påstanden i 56. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter parterne ikke har anfægtet konklusionerne i den midlertidige forordning om EF-erhvervsgrenens situation, som hævdet af sagsøgerne, ikke er korrekt.

150 Men i modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, indebærer dette ikke, at den anfægtede forordning er utilstrækkeligt begrundet, når henses til de bemærkninger, sagsøgerne fremsatte under den administrative procedure.

151 Rådet er ikke forpligtet til i den endelige forordning specifikt at begrunde, hvorfor det ikke har taget hensyn til de forskellige argumenter, der var fremsat af parterne under den administrative procedure. Det er tilstrækkeligt, at forordningen klart angiver, hvilke hovedfaktorer der er lagt til grund for i dette tilfælde gennemgangen af EF-erhvervsgrenens situation, såfremt det fremgår, hvorfor Rådet har afvist parternes argumenter vedrørende dette punkt, der blev fremlagt under den administrative procedure (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml. I, s. 1237, præmis 55 og 57, og dommen i sagen Ferchimex mod Rådet, præmis 90 og 118).

152 I denne sag indeholder 57.-62. betragtning til den anfægtede forordning en tilstrækkelig begrundelse for vurderingen af de hovedaspekter ved EF-erhvervsgrenens situation, EF-institutionerne har taget i betragtning. I denne forbindelse har sagsøgerne ikke henvist til noget argument eller særligt bevis fremkommet under den administrative procedure, der kan modsige konklusionerne i den midlertidige forordning, og som muligvis burde være nærmere forklaret i den anfægtede forordning.

153 Da den urigtige påstand i 56. betragtning til den anfægtede beslutning, hvorefter sagsøgerne ikke har anfægtet den midlertidige forordnings konklusioner om EF-

erhvervsgrenens situation, ikke specifikt har påvirket sagsøgernes rettigheder, kan dette ikke udgøre en sådan tilsidesættelse af pligten til en omhyggelig sagsbehandling og til at anvende en god forvaltningspraksis, at den anfægtede forordning bliver ulovlig.

154 Med hensyn til EF-erhvervsgrenens situation er det for det andet nødvendigt at gennemgå berettigelsen af den anfægtede forordnings konklusioner vedrørende sagsøgernes argumenter.

155 Indledningsvis bemærker Retten, at en analyse af EF-erhvervsgrenens situation indebærer bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, og at den retslige prøvelse vedrørende en sådan bedømmelse må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, og om der foreligger en åbenbar fejl ved vurderingen, eller om der er begået magtfordrejning (Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 68).

156 Endvidere må sagsøgernes påstande om, at den anfægtede forordnings oplysninger vedrørende kapacitet, produktion og salg vedrører hele EF-erhvervsgrenens produktion, straks forkastes. Sagsøgerne har herved ikke fremført noget fornuftigt argument, der kan ændre Rådets erklæring om, at de tal, der er anvendt for at konstatere, om der er tale om en skade, alene vedrører den pågældende vare.

157 Hvad angår konklusionerne vedrørende kapacitet er de oplysninger i »Metal Bulletin« og »Pipe and Tube Mills of the World with Global Technical Data«, som sagsøgerne har baseret deres argumenter på, ikke af en sådan beskaffenhed, at de kan bevise, at de konklusioner vedrørende kapacitetsbegrænsning, der er indeholdt i 57. betragtning til den anfægtede forordning, er urigtige. Sagsøgerne har ikke forelagt Retten noget bevismateriale, der har kunnet rejse tvivl om Rådets erklæring om, at Dalmine (Arcore) og SETA (Roncadelle) faktisk har reduceret deres kapacitet med henholdsvis 95 000 og 100 000 tons. Sagsøgerne

har heller ikke tilbagevist den sagsøgte institutions oplysning om, at Mannesmann, der stadig har en fabrik i Mühlheim, lukkede en anden fabrik med en kapacitet på 350 000 tons i samme område. Hvad angår lukningen af et ATM-anlæg i Bari ville sagsøgernes argument om, at lukningen ikke var en følge af dumpingimport, selv om det var rigtigt, ikke kunne ændre konklusionerne i 57. betragtning til den anfægtede forordning, hvori Rådet alene konstaterer, at EF-erhvervsgrenens kapacitet er blevet reduceret. Sagsøgerne har endvidere ikke for Retten bestridt Rådets argumenter om, dels at kapaciteten hos Tubacex (Amurrio), som de nævner, vedrører varer, der ikke er omfattet af undersøgelsen, og dels at Tubos Reunidos (Amurrio) reducerede kapaciteten med 50 000 tons, som konstateret ved undersøgelsen på stedet.

158 Hvad angår EF-erhvervsgrenens produktion (57. betragtning til den anfægtede forordning) kan de af sagsøgerne påberåbte argumenter ikke tiltrædes, i det omfang de bygger på tal fra det tyske Stahlrohrverband omfattende alle de typer sømløse rør, der er opført under den kombinerede nomenklaturs pos. 7304, og ikke alene de af undersøgelsen berørte varer (henhørende under 5 ud af de 37 underpositioner under pos. 7304).

159 Hvad angår salgstallene (58. betragtning) har sagsøgerne alene hævdet, at disse tal »tilsyneladende modsiges« af oplysninger i en presseartikel, uden at sondre mellem hele rækken af varer og de relevante varer isoleret betragtet. Ud fra salgstal for én virksomhed, i dette tilfælde Dalmine, kan der ikke drages nogen konklusion vedrørende produktionsmønstret for de relevante varer i hele EF-erhvervsgrenen som defineret i den anfægtede forordning. Angående sagsøgernes argument om stigningen i EF-producenternes omsætning fremgår det ikke af akterne i sagen, at de tal, der er nævnt i klagen, og som sagsøgerne har påberåbt sig, alene vedrører varer omfattet af den anfægtede forordning.

160 Med hensyn til rentabilitet (60. betragtning til den anfægtede forordning) har sagsøgerne tilsvarende fremlagt nogle tal hidrørende fra EF-producenterne uden at sondre mellem hele rækken af varer og de relevante varer. Endvidere har sagsøgerne ikke bestridt Rådets argument, ifølge hvilket EF-producenterne, selv om nogle af dem opnåede overskud, i gennemsnit led tab på salget af samme varer, hvilket udtrykkeligt fremgår af 60. betragtning til den anfægtede forordning. I modsætning til, hvad sagsøgerne har hævdet, er den anfægtede forordning, hvori der henvises til en nedbringelse af tabene i undersøgelsesperioden delvis som følge af de dagældende antidumpingforanstaltninger i den pågældende varesektor, helt i overensstemmelse med konklusionerne i den midlertidige forordning (57. betragtning), nemlig at rentabilitetsnulpunktet blev nået i de sidste otte måneder af undersøgelsesperioden. Endvidere har sagsøgerne ikke bestridt EF-institutionernes konklusion i 60. betragtning til den anfægtede forordning, ifølge hvilken denne udvikling imidlertid ikke var tilstrækkelig til at nå det indtjeningsniveau, der ville være påkrævet, for at EF-erhvervsgrenen kunne få dækning for stigende produktionsomkostninger og de store investeringer i omstruktureringen, opnå en rimelig fortjeneste, genvinde tidligere års tab og sikre muligheden for at overleve på lang sigt.

161 Endelig råder institutionerne over brede skønsmæssige beføjelser med hensyn til den periode, der i forbindelse med en antidumpingprocedure skal tages i betragtning med henblik på fastlæggelsen af skaden (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 86).

162 I denne sag er det ikke godtgjort, at institutionerne overskred deres skønsbeføjelser ved at tage perioden fra 1992 til udgangen af undersøgelsesperioden i betragtning ved fastlæggelsen af skaden. Rådet har meget overbevisende argumenteret for, at det ville have ført til urimelige og ikke-repræsentative resultater, hvis 1993, et år præget af en global depression, var blevet valgt som starten på referenceperioden. Da denne procedure endvidere blev indledt samtidig med en fornyet undersøgelse vedrørende samme vare fra andre østeuropæiske lande (præmis 2 ovenfor), har EF-institutionerne ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at medtage 1992 i overvejelserne ved fastlæggelsen af bl.a. den forvoldte skade på baggrund af de eksisterende antidumpingforanstaltninger, der blev

indført i 1992 og 1993 over for importen af den pågældende vare fra Ungarn, Polen og Kroatien, og for at undgå forskelsbehandling mellem de lande, der er omfattet af den nye undersøgelse, og de lande, der er omfattet af undersøgelsen i forbindelse med den fornyede gennemgang (jf. 45. betragtning til den midlertidige forordning).

163 Under disse omstændigheder findes sagsøgerne ikke at have godtgjort, at den anfægtede forordning er behæftet med faktiske fejl eller åbenbare skønsfejl, eller at den er utilstrækkeligt begrundet med hensyn til vurderingen af EF-erhvervsgrenens situation.

164 Heraf følger, at første led i femte anbringende må forkastes.

Andet led: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 7

Sammenfatning af parternes argumenter

165 Sagsøgerne har anført, at EF-institutionerne ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 7, skal undersøge, om andre faktorer end dumpingimporten, som Kommissionen har kendskab til eller med rimelighed kan forventes at have kendskab til, kan have bidraget til den konstaterede skade, og om disse faktorer har været af en sådan art, at de har brudt årsagsforbindelsen mellem på den ene side importen af de pågældende varer fra de undersøgte lande og på den anden side den skade, som fællesskabsproduktionen har lidt (Rettens dom af 14.7.1995, sag T-166/94, Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 2129, præmis 79, 81 og 82).

166 EF-institutionerne har imidlertid ikke behørigt undersøgt virkningerne af mængden af eller priserne på importen af den pågældende vare fra andre tredjelande. På dette punkt er 64. betragtning til den anfægtede forordning behæftet med faktiske fejl og åbenbare skønsfejl. 64. betragtning 64 sætter endvidere ikke sagsøgerne i stand til at kontrollere, om Kommissionen har fulgt den rigtige procedure for fastlæggelse af skade. Den anfægtede forordning er derfor utilstrækkeligt begrundet på dette punkt.

167 64. betragtning 64 henviser alene til import fra Argentina og angiver ikke, hvilke andre indførsler fra tredjelande der faktisk blev undersøgt af EF-institutionerne. Endvidere indeholder tabel 1, der er vedhæftet bilag 2 til den endelige underretningsskrivelse, i modsætning til, hvad sagsøgte har hævdet, kun et samlet tal for importen fra tredjelande, således at det ikke fremgår, at EF-institutionerne også har undersøgt importen fra andre tredjelande end Argentina. Sagsøgerne har anført, at Kommissionen som følge af de oplysninger, der blev fremlagt i den oprindelige klage, kendte og derfor i det mindste burde have undersøgt følgerne for EF-erhvervsgrenen af importen fra Ukraine, Japan og Sydafrika. Sagsøgerne har endvidere under den administrative procedure i såvel de foreløbige som de endelige bemærkninger om skaden gjort Kommissionen opmærksom på nødvendigheden af at vurdere virkningerne af importen fra andre tredjelande, især Ukraine.

168 Hertil kommer, at institutionerne har anvendt et uegnet kriterium som grundlag for deres konstatering af, at selv om markedsandelene for importen fra tredjelande, der ikke var omfattet af undersøgelsen, næsten var blevet fordoblet i perioden fra 1992 til udgangen af undersøgelsesperioden, havde denne import kun haft en ringe indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation, idet priserne var betydeligt højere end priserne på dumpingvarerne. Institutionerne burde i medfør af grundforordningens artikel 3, stk. 7, have fastslået, om skaden helt eller delvis kunne være opstået som følge af forskellene mellem de priser, der forlanges af EF-producenterne for de pågældende varer, og priserne for varer fra andre lande.

169 Det fremgår af Eurostat-tallene for importen til Fællesskabet af sømløse rør mellem 1992 og 1995, at gennemsnitspriserne for importen fra Ukraine og Argentina ikke alene var væsentligt lavere end de priser, der blev forlangt af EF-producenterne, men også væsentligt lavere end gennemsnitspriserne for import fra tredjelande, som var genstand for undersøgelse i samme periode. Rådets påstande om det modsatte støttes ikke af noget bevis.

170 EF-institutionerne har heller ikke fremlagt uigendrivelige beviser for, at faldet i beskæftigelsen (62. betragtning til den anfægtede forordning) var forårsaget af importen fra de undersøgte lande og ikke af andre faktorer, som f.eks. automatiseringen af produktionsprocessen. Ifølge en artikel med titlen »A strictly private business«, der blev offentliggjort i »Metal Bulletin« i december 1996, anslås denne automatisering imidlertid at have kostet 23 000 arbejdspladser i stålindustrien siden 1992.

171 Kommissionen har heller ikke blandt de øvrige faktorer, der er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 7, taget hensyn til den faldende eksport fra Fællesskabet, som bl.a. kan udledes af oplysningerne i klagen.

172 Rådet finder, at den anfægtede forordning er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 7.

Rettens bemærkninger

173 I grundforordningens artikel 3, stk. 7, hedder det, at »[der også foretages] en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig

skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet«.

174 Hvad angår for det første påstanden om, at EF-institutionerne ikke har undersøgt indvirkningen på EF-erhvervsgrenens situation af import fra Sydafrika, Japan og Ukraine, finder Retten, dels at det klart fremgår af den anfægtede forordning (64. betragtning), at EF-institutionerne ikke har begrænset deres undersøgelse til importen fra Argentina, der blot nævnes som eksempel, men har taget hensyn til al import fra de tredjelande, der ikke var omfattet af de to undersøgelser. Hvad dette angår er importen af de relevante varer fra tredjelande, der ikke er omfattet af undersøgelserne, og hvis omfang (f.eks. 45 875 tons i 1992) er angivet i tabel 1 i bilag 2 til den endelige underretningsskrivelse, i modsætning til sagsøgernes påstande ikke begrænset til import fra Argentina, hvilket fremgår af de af sagsøgerne fremlagte tal (som f.eks. viser, at der i 1992 blev importeret 7 415 tons af de relevante varer fra Argentina til Fællesskabet). EF-institutionerne har endvidere taget hensyn til al import fra tredjelande, der ikke er omfattet af undersøgelserne, hvilket fremgår af 64. betragtning til den anfægtede forordning, hvori det anføres, at markedsandelen for importen fra tredjelande, som ikke var omfattet af undersøgelserne, blev øget fra 4,3% i 1992 til 7,7% i undersøgelsesperioden.

175 Sagsøgerne har endvidere ikke fremlagt noget specifikt bevis, der støtter det synspunkt, at der var tale om en retsvildfarelse eller om et åbenbart urigtigt skøn, da EF-institutionerne konkluderede, at importen fra tredjelande, der ikke var omfattet af de to undersøgelser, trods forøgelsen af disse landes markedsandele fra 1992 til 1996 kun havde ringe indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation,

dels fordi priserne var betydeligt højere end priserne på dumpingvarerne, dels fordi intet tydede på, at importen fra disse tredjelande havde fundet sted til dumpingpriser. Det skal især bemærkes, at de Eurostat-tal, sagsøgerne har henvist til, vedrører de årlige gennemsnitspriser for importen fra Argentina, Sydafrika, Japan og Ukraine i perioden mellem 1992 og 1995. Disse tal gør det nemlig ikke muligt tilstrækkeligt detaljeret at sammenligne priserne for importen fra de nævnte tredjelande og de priser, der forlanges af EF-producenter eller af eksportører i de lande, der er omfattet af undersøgelsen.

176 Sagsøgerne har således ikke godtgjort, at EF-institutionerne anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at vurdere, at import fra tredjelande, som ikke var omfattet af undersøgelserne, ikke brød årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og den skade, EF-erhvervsgrenen led.

177 Hvad for det andet angår indvirkningen af omstruktureringen og automatiseringen af produktionsprocessen på beskæftigelsen, der er faldet med ca. 35% i EF-erhvervsgrenen, hvilket svarer til et tab på ca. 2 800 arbejdspladser fra 1992 til udgangen af undersøgelsesperioden (61. og 62. betragtning til den anfægtede forordning), skal det bemærkes, at de beviser, sagsøgerne har henvist til — særlig artiklen i »Metal Bulletin« i december 1996, der vedrører den samlede stålindustri — ikke er tilstrækkelige til at fastslå, at EF-institutionerne anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved i 66. betragtning til den anfægtede forordning at anføre, at dumpingimporten i sig selv har bidraget væsentligt til det store tab af arbejdspladser.

178 Hvad for det tredje angår følgerne af faldet i EF-eksporten for EF-erhvervsgrenen bemærkes, at sagsøgernes påstande under ingen omstændigheder støttes af noget bevis eller specifikt argument, hvorfor de må forkastes.

179 Af alle disse grunde kan EF-institutionerne ikke kritiseres for ikke at have undersøgt andre kendte faktorer, der skader EF-erhvervsgrenen, eller for ikke at have undersøgt, om disse faktorer er af en sådan beskaffenhed, at årsagsforbindelsen mellem dumpingimporten og den skade, der er lidt af EF-erhvervsgrenen, må anses for brudt. Endvidere fremgår det klart af det ovenfor anførte, at den anfægtede forordning er tilstrækkelig begrundet på dette punkt.

180 Under disse omstændigheder kan andet led i femte anbringende, der vedrører tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 7, ikke tiltrædes.

181 Begge led i femte anbringende må derfor forkastes.

V — *Sjette anbringende: tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2, og af retten til kontradiktion samt utilstrækkelig begrundelse*

Sammenfatning af parternes argumenter

182 Sagsøgerne har anført, at ifølge grundforordningens artikel 20, stk. 2, kan »de parter, der er nævnt i stk. 1 [...], anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger«.

183 Kommissionen skal i henhold til denne bestemmelse underrette eksportørerne om sine konklusioner ikke alene med hensyn til, om der foreligger dumping og skade,

men også om Fællesskabets interesser. Det fremgår af grundforordningens artikel 7, stk. 1, og artikel 9, stk. 4, at Fællesskabets interesser er en af disse meget vigtige kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det kan overvejes at indføre en endelig told, hvilket ikke bestrides af Rådet.

184 I denne sag har EF-institutionerne tilsidesat en væsentlig formforskrift, der er fastsat i ovennævnte artikel 20, stk. 2, ved ikke endeligt at have fremlagt deres konklusioner med hensyn til Fællesskabets interesser, selv om sagsøgerne ved skrivelse af 9. oktober 1996 og under henvisning til denne bestemmelse havde anmodet om en sådan fremlæggelse.

185 EF-institutionerne har endvidere herved tilsidesat sagsøgernes ret til kontradiktion, som omfatter retten til at blive underrettet om alle forhold, der påvirker sagsøgernes stilling i negativ retning og har relevans for beskyttelsen af deres interesser, samt retten til at fremsætte bemærkninger til den holdning, EF-institutionerne indtager (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15 og 16).

186 I denne sag har EF-institutionerne endvidere undladt at tage hensyn til de bemærkninger om Fællesskabets interesser, sagsøgerne har fremsat under den administrative procedure. Dette fremgår af 73. betragtning til den anfægtede forordning, hvor det hedder: »Efter offentliggørelsen af forordningen om midlertidig told fremsatte ingen af de berørte parter bemærkninger til Kommissionens foreløbige konklusioner om Fællesskabets interesser.«

187 Da EF-institutionerne ikke har besvaret de af sagsøgernes indsigelser, som er nævnt i præmis 186 ovenfor, er den anfægtede forordning utilstrækkeligt begrundet hvad angår fastlæggelsen af Fællesskabets interesser.

188 Endelig har sagsøgerne i retsmødet afvist Rådets argument, ifølge hvilket de har været i stand til at forsvare deres interesser på en hensigtsmæssig måde. Det fremgår af 73. betragtning til den anfægtede forordning, at Kommissionen fortsatte sin undersøgelse efter offentliggørelsen af den midlertidige forordning. Kommissionen traf sin endelige beslutning vedrørende Fællesskabets interesser på grundlag af supplerende oplysninger, der fremgik af besvarelserne til de spørgeskemaer, der var sendt til virksomheder, der anvendte den pågældende vare.

189 Rådet har afvist sagsøgernes argument. For det første udgør undladelsen af at nævne Fællesskabets interesser i den endelige underretningsskrivelse ikke en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 2, eller af retten til at blive hørt.

190 Eksportører kan ikke ifølge Rådet kræve oplysninger om Fællesskabets interesser under henvisning til grundforordningens artikel 20, stk. 2. Hvad angår fastlæggelsen af Fællesskabets interesser er retten til oplysninger undergivet de særlige bestemmelser i grundforordningens artikel 21, stk. 6, som udtrykkeligt nævner de personer, der har denne ret (eksportører er ikke nævnt), detaljeret fastsætter reglerne for, hvornår denne ret kan udøves med hensyn til konklusioner om Fællesskabets interesser, og på dette punkt erstatter de almindelige bestemmelser i artikel 20, stk. 2, om fremlæggelse af oplysninger for parterne.

191 Fortolkningen, hvorefter artikel 21, stk. 6, specifikt vedrører fremlæggelse af konklusionerne vedrørende Fællesskabets interesser, støttes af 30. betragtning til grundforordningen og af, at nævnte artikel også henviser til visse parter, der har krav på oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2.

192 Desuden bekræfter ovennævnte dom i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, at konklusionerne om Fællesskabets interesser ikke behøver at blive fremlagt for eksportørerne, idet konklusionerne ikke er del af de klagepunkter, som eksportørerne skal kunne forsvare sig imod.

193 Rådet har især henvist til, at eksportørernes interesser ikke pr. definition indgår i vurderingen af Fællesskabets interesser. En sådan vurdering kræves ikke i henhold til artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 eller antidumpingkodeks 1994. Kravet blev indføjet i grundforordningen for at forlige de interesser, der forfægtes af Fællesskabets erhvervsdrivende, og sikre, at der tages hensyn ikke alene til den klagende EF-erhvervsgrens interesser, men også til andre personers interesser (importører, brugere og forbrugere), som derfor skal være i stand til effektivt at forsvare deres stilling.

194 Under alle omstændigheder er spørgsmålet om Fællesskabets interesser i denne sag allerede behandlet i den midlertidige forordning (68.-77. betragtning). Ingen af de bemærkninger, sagsøgerne har fremsat hertil, omhandlede nogen specifik konklusion i 68.-77. betragtning til den midlertidige forordning.

195 Under retsmødet har Rådet med den begrundelse, at argumentet skulle have været fremført på et tidligere stadium end replikken, afvist sagsøgernes argument vedrørende fortsættelsen af undersøgelsen ved henvendelser til brugervirksomheder efter offentliggørelse af den midlertidige forordning som fremført i 73. betragtning til den anfægtede forordning.

196 Endelig har Rådet bestridt, at begrundelsen for den anfægtede forordning (73. betragtning) er utilstrækkelig.

Rettens bemærkninger

197 Grundforordningens artikel 20 bestemmer følgende:

»Fremlæggelse af oplysninger

1. Klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om fremlæggelse af de nærmere oplysninger, der ligger til grund for de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger. Anmodninger om en sådan fremlæggelse af oplysninger indgives skriftligt umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og fremlæggelse af oplysningerne finder sted skriftligt hurtigst muligt herefter.

2. De parter, der er nævnt i stk. 1, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger, idet der lægges særlig vægt på at fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger.

3. Anmodninger om endelig fremlæggelse af oplysninger efter stk. 2 indgives skriftligt til Kommissionen og skal i tilfælde, hvor der er pålagt midlertidig told, være denne i hænde senest en måned efter offentliggørelsen af toldens indførelse [...]

4. Den endelige fremlæggelse af oplysninger finder sted skriftligt. Oplysningerne fremlægges snarest muligt [...] og normalt ikke senere end en måned, før der træffes endelig afgørelse, eller Kommissionen fremlægger forslag om endelige foranstaltninger i henhold til artikel 9 [...]«

198 Grundforordningens artikel 21 bestemmer følgende:

»Fællesskabets interesser

1. En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parters interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelser i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der fastsættes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes, når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.

2. For at sikre, at myndighederne kan tage hensyn til alle synspunkter og oplysninger på et solidt grundlag, når de træffer afgørelse om, hvorvidt det er i Fællesskabets interesse at indføre foranstaltninger, kan klagerne, importørerne og deres repræsentative sammenslutninger samt repræsentative brugere og repræsentative forbrugerorganisationer inden for de frister, der er fastsat i meddelelsen om indledning af antidumpingundersøgelsen, give sig til kende og indgive oplysninger til Kommissionen. Sådanne oplysninger eller passende sammendrag deraf stilles til rådighed for de øvrige parter, der er omhandlet i denne artikel, og disse er berettiget til at fremsætte bemærkninger hertil.

3. Parter, der har handlet i overensstemmelse med stk. 2, kan anmode om at blive hørt. Anmodninger herom skal imødekommes, når de fremsættes inden for de frister, der er fastsat i stk. 2, og det begrundes i henseende til Fællesskabets interesser, hvorfor de pågældende parter bør høres.

4. Parter, der har handlet i overensstemmelse med stk. 2, kan fremsætte bemærkninger om anvendelsen af midlertidig told, der indføres [...]

[...]

6. Parter, der har handlet i overensstemmelse med stk. 2, kan anmode om at blive gjort bekendt med de kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der sandsynligvis vil blive truffet endelig afgørelse [...]«

199 For at afgøre, om EF-institutionerne efter grundforordningens artikel 20, stk. 2, principielt skal fremlægge kendsgerninger og betragtninger vedrørende Fællesskabets interesser endeligt for eksportører, selv om disse ikke er nævnt i grundforordningens artikel 21, er det nødvendigt at fortolke disse bestemmelser på baggrund af grundforordningens generelle opbygning og de almindelige fællesskabsretlige principper.

200 Således som grundforordningen er bygget op, kræves der ifølge artikel 20 endelig fremlæggelse for de parter, der er direkte berørt af resultatet af proceduren (klagerne, importørerne og eksportørerne), og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet, således at disse kan forsvare deres interesser på en hensigtsmæssig måde. Disse oplysninger skal fremlægges to gange under sagsbehandlingen: umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger (artikel 20, stk. 1), og igen før indførelsen af endelige foran-

staltninger eller ved afslutningen af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger (artikel 20, stk. 2).

201 Grundforordningens artikel 20 og andre bestemmelser i grundforordningen, herunder artikel 5, stk. 10, og artikel 6, stk. 5, 6 og 7, tilgodeser kravet i 13. betragtning til forordningen om at give berørte parter »rigelig lejlighed til at fremlægge alt relevant bevismateriale og [...] varetage deres interesser«. Artiklen udtrykker således de berørte parters, især eksportørernes, ret til at blive hørt, som udgør en af de grundlæggende rettigheder, der anerkendes af fællesskabsretten, og omfatter retten til at blive underrettet om de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, præmis 15, og Rettens dom af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4137, præmis 55).

202 Efter grundforordningens opbygning vedrører de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at indføre endelige foranstaltninger, dog ikke alene konstateringen af, om der foreligger dumping og skade, men også vurderingen af Fællesskabets interesser, hvilket fremgår af grundforordningens artikel 9, stk. 4. Heri er det bestemt, at Rådet skal indføre en antidumpingtold, når »[det fremgår] af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og [...] det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser [er] påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21 [...]« (jf. tillige grundforordningens artikel 7, stk. 1, hvad angår midlertidige foranstaltninger).

203 Under disse omstændigheder har eksportører i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2, krav på en i hvert fald summarisk underretning om betragtningerne vedrørende Fællesskabets interesser.

204 I modsætning til, hvad Rådet har hævdet, er denne fortolkning af artikel 20 ikke uforenelig med artikel 21 vedrørende Fællesskabets interesser, som har et andet

formål. Ifølge ordlyden af 30. betragtning til grundforordningen etableres der ved artikel 21 et »administrativt system«, der skal give EF-erhvervsgrenen, brugere og forbrugere mulighed for at fremlægge deres synspunkter, således at EF-institutionerne under hensyntagen til alle de pågældende interesser kan afgøre, om det er i Fællesskabets interesse at indføre foranstaltninger og fastlægge disse parters ret til at få fremlagt oplysninger. Dette er baggrunden for, at retten til at blive hørt er fastsat i stk. 3 og 4, og kravet om specifik fremlæggelse af oplysninger for visse parter (klagerne, importørerne og deres repræsentative sammenslutninger samt repræsentative brugere og repræsentative forbruger-organisationer), hvis interesser der skal tages særligt hensyn til ved vurderingen af Fællesskabets interesser, er fastsat i stk. 6. Den omstændighed, at artikel 21, stk. 3, 4 og 6, giver de heri nævnte parter en særlig ret til at blive hørt i henseende til Fællesskabets interesser, betyder imidlertid ikke, at denne bestemmelse har til følge, at andre berørte parter, særligt eksportører, berøves retten til at blive hørt om dette spørgsmål i henhold til artikel 20, stk. 1 eller 2.

205 Det er ubestridt, at Fællesskabets interesser ikke er nævnt i den endelige underretningsskrivelse til sagsøgerne den 19. august 1997.

206 At den endelige underretningsskrivelse, som skal give de berørte parter mulighed for at fremlægge deres synspunkter på en hensigtsmæssig måde under den administrative procedure, er mangelfuld, bevirker imidlertid ikke, at en forordning om indførelse af endelig antidumpingtold bliver ulovlig, medmindre disse parter som følge af undladelsen ikke har været i stand til at forsvare deres interesser på en hensigtsmæssig måde (dommen i sagen Champion Stationery m.fl. mod Rådet, præmis 55, 73 og 81-84).

207 Dette ville især være tilfældet, såfremt undladelsen vedrører kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for de midlertidige foranstaltninger, og som der ifølge grundforordningens artikel 20, stk. 2, skal lægges særlig vægt på i den endelige underretningsskrivelse.

208 I denne sag har sagsøgerne ikke bestridt, at den anfægtede forordning gentager og bekræfter de kendsgerninger og betragtninger vedrørende Fællesskabets interesser, der allerede var medtaget i den midlertidige forordning. Det er ubestridt, at Kommissionen redegjorde for de kendsgerninger og betragtninger, der havde betydning for vurderingen af Fællesskabets interesser, i 68.-77. betragtning til den midlertidige forordning, og at denne forordning, ledsaget af en midlertidig underretningsskrivelse, blev meddelt sagsøgerne den 2. juni 1997. Sagsøgerne har derefter fremlagt deres synspunkter vedrørende disse kendsgerninger og betragtninger i deres respektive bemærkninger om skade af 1. juli 1997. I disse bemærkninger har sagsøgerne generelt henvist til Fællesskabets overordentligt gode handelsforbindelser med Rumænien, risikoen for utilstrækkelige forsyninger til Fællesskabet af den pågældende vare og risikoen for, at der vil opstå et oligopol for nogle af varernes vedkommende. Petrotub har endvidere henvist til store investeringer foretaget af EF-virksomheder i rumænske virksomheder omfattet af undersøgelsen, som f.eks. den sagsøgende virksomhed.

209 Sagsøgerne har tillige gentaget deres bemærkninger i deres endelige bemærkninger om skade af 5. september 1997 og samtidig gjort det klart, at de endelige bemærkninger ikke »indeholdt nogen bemærkninger vedrørende Fællesskabets interesser«.

210 Sagsøgerne har imidlertid ikke påvist nogen ny faktor vedrørende Fællesskabets interesser, som er blevet optaget i den anfægtede forordning, og som ikke var nævnt i den midlertidige forordning. En sammenligning af 74.-78. betragtning til den midlertidige forordning og 68.-77. betragtning til den anfægtede forordning bekræfter endvidere, at sidstnævnte forordning ikke indeholder nye afgørende elementer i forhold til den midlertidige forordning.

211 Selv om det som hævdet af sagsøgerne er rigtigt, at Kommissionen fortsatte sin undersøgelse efter udstedelsen af den midlertidige forordning navnlig for at fuldføre analysen af antidumpingforanstaltningernes mulige følgevirkninger for brugerindustrien (73. betragtning til den anfægtede forordning), medførte denne

omstændighed ikke, at der blev taget hensyn til andre faktorer end dem, der allerede var nævnt i den midlertidige forordning. Kommissionen har tværtimod i 73. betragtning til den anfægtede beslutning opfordret EF-institutionerne til at bekræfte konklusionerne i 76. betragtning til den midlertidige forordning vedrørende de forventede begrænsede virkninger af indførelsen af antidumping-foranstaltninger for brugerindustrierne.

212 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har påvist, at manglerne i den endelige underretningsskrivelse med hensyn til Fællesskabets interesser har forhindret dem i at udøve deres ret til kontradiktion på en hensigtsmæssig måde under den administrative procedure.

213 Hvad angår den påståede utilstrækkelige begrundelse finder Retten, at Rådets konstatering i 73. betragtning til den anfægtede forordning af, at »ingen af de berørte parter« efter offentliggørelsen af den midlertidige forordning fremsatte bemærkninger til spørgsmålet om Fællesskabets interesser, særligt vedrører importører/forhandlere samt industribrugerne, som er identificeret i 70. og 71. betragtning til den midlertidige forordning. Selv om forløbet af den administrative procedure ikke er korrekt beskrevet, for så vidt som sagsøgerne faktisk fremsatte bemærkninger til spørgsmålet om Fællesskabets interesser, indebærer dette forhold imidlertid ikke, at begrundelsen, som hævdet af sagsøgerne, bliver utilstrækkelig.

214 Faktisk indeholder 74.-78. betragtning til den anfægtede forordning en nøje gennemgang af de pågældende antidumpingforanstaltningers følger for EF-erhvervsgrenen, importørerne og forhandlerne samt industribrugerne. Denne begrundelse er tilstrækkelig til at gøre sagsøgerne bekendt med EF-institutionernes holdning til spørgsmålet om Fællesskabets interesser og til, at Retten kan udøve sin prøvelsesret.

215 Heraf følger, at sjette anbringende må forkastes.

216 Rådet må følgelig frifindes i det hele.

Sagsomkostningerne

217 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 5, pålægges det den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom.

218 Da sagsøgerne har frafaldet deres påstand om annullation af artikel 2 i den anfægtede forordning og ikke har fået medhold i deres påstand om annullation af samme forordnings artikel 1, tilpligtes de at betale Rådets omkostninger, i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**

2) **Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.**

3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sine egne omkostninger.**

Potocki Lenaerts Bellamy

Azizi Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 1999.

H. Jung

Justitssekretær

A. Potocki

Afdelingsformand